

To Pleasure a Prince

Sabrina Jeffries

Copyright © 2005 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pentru plăcerea unui prinț
Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA

Pentru plăcerea unui prinț / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3190-9

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Pentru plăcerea unei prinți

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

Capitolul 1

Hertfordshire, mai 1814

Încearcă să nu bârfești, dar fii la curent cu cele mai noi zvonuri, ca să poți deosebi oile de lupi.

Domnișoara Cicely Tremaine, Însotitoarea ideală

Trăsura ajunse pe coama unui deal, iar lui Lady Regina Tremaine i se tăie respirația când dădu cu ochii pentru întâia oară de Castlemaine, cuibărătă într-una dintre văile dealurilor înverzite din Chiltern. Domeniul se ridica glorios la înălțimea faimei sale. În ciuda lipsei unui sănț cu apă, era imaginea perfectă a unui castel în stil Tudor, cu meterezele, parapetele și ferestrele lui gotice. Cât de ciudat era să îl găsească ridicat acolo, în Hertfordshire, printre bovine și orz, la numai 32 de kilometri de Londra! Era ca și cum ar fi dat peste Camelot în mijlocul districtului Whitechapel.

– Interesant, nu-i aşa? spuse Cicely Tremaine, celibatară ei verisoară mai în vîrstă și, în același timp, însotitoarea ei.

– Fascinant! răspunse Regina, deși, după entuziasmul Louisei legat de casa ei, se așteptase la ceva de genul acesta. Dacă nu este prea mohorât pe dinăuntru, continuă ea. Știi cât de umede, reci și întunecate pot fi aceste edificii vechi.

La scurt după aceea, în timp ce un lacheu le conduse înăuntru, descoperi că locul nu era absolut deloc mohorât. Într-adevăr, cineva exagerase în privința decorațiunilor. Se zvonea că, în urmă cu vreo 25 de ani, vicantele precedent cheltuise o avere pe reparațiile capitale; inspirat de vila Strawberry Hill, construită de Walpole, acesta transformase vechea clădire, care stătea să cadă, într-o capodoperă gotică.

Însă fusese minunat finisată. Lemnăria lustruită, de culoare închisă, și obiectele din fier dădeau senzația de putere. În ciuda nuanțelor decolorate ale vechii tapiserii atârnate pe perete, bogatele

Respect pentru români
draperii de mătase cusute cu aur, precum și roșul și albastrul pline de viață ale vitraliului aflat în capătul magnificei scări de mahon dădeau impresia că predominau culorile vibrante.

Cicely veni mai aproape de ea.

– În interior, nu este chiar așa cum te-ai aștepta.

– Nu.

Regina știa că Lord Draker era bogat, dar, dată fiind izolarea lui notorie, se așteptase să găsească tavane acoperite de funingine și pânze de păianjen ascunse sub fiecare scaun, nu acel foaier imaculat, cu un strălucitor candelabru de cristal și un tablou de Tintoretto care dezvăluia bogăția și bunul-gust al proprietarului.

Dar asta vedea numai finii cunoștori ai artei. Fie Lord Draker era mult mai sofisticat decât crezuse ea, fie îi plăcea pur și simplu picturile interesante.

Speră să fie vorba despre a doua variantă. Cele mai mari succese le avea în față bărbaților superficiali ori încreți la minte; cei inteligenți erau o bătaie de cap, dar îi putea încânta cu ușurință dacă își punea mintea la contribuție.

Majordomul se apropie, părând agitat.

– Bună dimineața, doamnelor. Trebuie să fie o greșeală. Domnișoara North se află în Londra și...

– Nu mă aflu aici ca să o văd pe Louisa, zise Regina zâmbind. Sunteți amabil să îi spuneți Excelenței Sale că Lady Regina Tremaine ar dori să discute cu el?

Chipul majordomului căpătă o nuanță interesantă de roșu-închis.

– E-Excelența Sa?

Ea ridică din sprâncene.

– Acesta este Castlemaine, nu-i așa?

– Cu siguranță, milady, dar... Vreți să spuneți că dorîți să îl vedeți pe viconte? Pe Lord Draker?

– Desigur.

– Pe Marcus North, al șaselea viconte de Draker?

– Da, da, pe el, spuse ea nerăbdătoare. Am greșit casa?

– Poate că este un moment nepotrivit, șopti Cicely, pălind vizibil.

– E absurd! Regina îi oferi un zâmbet rece majordomului. Îl anunțăti pe Excelența Sa că sunt aici ca să-l văd? Adăugă apoi malitioasă: Dacă nu este prea mare deranjul.

Majordomul se înroși din nou.

Pentru plăcerea unui print

– Sigur că nu, milady. Iertați-mă, dar doamnele arareori... De fapt, Excelența Sa nu... Glasul i se stinse. Îl voi anunța de îndată de sosirea Domniilor Voastre.

– Sfinte Dumnezeule, ce servitor! îi spuse Regina lui Cicely, când acesta urca grăbit scara principală. După cum se poartă, ai crede că stăpânul lui este un trol.

– Chiar i se spune vicantele Dragon, zise Cicely.

Regina aruncă o privire spre tabloul de Tintoretto care îl înfățișa pe Sf. Gheorghe ucigând dragonul, la blazonul familiei Draker cu agresivul dragon negru și la coloana de mahon cu un dragon încolăcit în vârf.

– Nu pot să îmi dau seama de ce, zise ea sec.

Cicely îi urmări privirea.

– Nu doar din cauza asta. Am auzit că anul trecut l-a făcut să plângă pe un vânzător de cărți din Strand din cauza unei cărți vechi și mucegăite, pe care bărbatul i-o promisede, dar i-a vândut-o lui Lord Gibbons. Îar luna trecută chiar l-a lovit pe unul dintre mesagerii Maiestății Sale.

– Și eu am auzit că Lord Maxwell ține o capră în dormitorul său, dar nu mă vezi trimițând pe cineva să o mulgă. Nu trebuie să lași ca bârfa neîntemeiată să îți guverneze acțiunile.

– Nu sunt doar zvonuri despre Excelența Sa. Cicely respiră greu din cauza problemelor ei obișnuite, pricinuite de plămâni bolnavi. Cum rămâne cu felul în care și-a tratat mama? Nu îți amintești de lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus Lady Draker când îi vizita pe părinții tăi?

– Îmi amintesc că Lady Draker avea tendința de a exagera peste măsură. Și apoi Excelența Sa nu putea să fie așa îngrozitor cum prețindea ea și să crească o soră așa minunată ca Louisa care, întâmplător, spune că mama ei a mințit în privința comportamentului abuziv al frului ei.

Cicely afișă o expresie de răzvrătire.

– Domnișoara North este probabil prea însășimântată de fratele ei ca să spună altceva.

– Nu se poartă ca și cum ar fi însășimântată, te asigur. Pare să credă că el pășește pe apă.

Într-adevăr, era intrigată de nepotrivirea dintre descrierea Louisei și cea a finaliei societăți cu privire la Lord Draker. Chiar dacă nu ar fi fost nevoie să facă acea vizită, poate că ar fi venit doar ca să îi evaluateze caracterul.

Respect + Tocmai de aceea Louisa nu acceptă atențiile fratrei meu fără permisiunea Excelenței Sale. Pentru că respectă opinia lui Lord Draker.

– Da, dar...

– Sst! o întrerupse Regina. Ascultă!

Vocea tânguitoare a majordomului pluti pe scări.

– D-dar, milord, ce să le spun?

– Spune-le că sunt indispuș, răspunse o voce bărbătească groasă. Spune-le că sunt în India. Nu îmi pasă ce dracu' le spui atât timp cât le gonești!

– Da, milord, veni răspunsul slab al majordomului.

Regina se încurcă. Așadar, Lord Draker refuza să îi asculte punctul de vedere? Nu și dacă ea putea să împiedice asta. Observând în capătul holului scara servitorilor, porni într-acolo.

Cicely o apucă de braț.

– Ce faci? Nu poți să...

– Stai aici și ține-l ocupat pe majordom. Regina se smulse din strânsoarea slabă a verișoarei sale. Într-un fel sau altul, voi vorbi cu Lord Draker.

– Dar, draga mea...

Regina nu stătu să audă alte reproșuri. Dacă Excelența Sa credea că ea călătorise 32 de kilometri de la Londra doar ca să fie respinsă ca un creditor insistent, urma să aibă o surpriză.

Sus, pe corridorul lung, după ce aruncă o privire în fiecare dintre încăperile aflate în spatele ușilor masive de stejar, îi luă doar câteva minute să o găsească pe cea care trebuia să o ducă la biroul Excelenței Sale. Ezită doar cât să se privească într-o oglindă înrămată în lemn de mahon din apropiere. Avea obrajii îmbujorăți în mod plăcut în urma călătoriei. Noua pălărie de Bourbon era prinsă bine. Pelerina liliachie assortată se deschidea doar cât să dezvăluie puțin din sânii. Lord Draker nu avea nici o sansă.

Înainte de a-și pierde curajul, deschise ușa și se strecură înăuntru, direct în grota dragonului. Doar că aceasta nu era acoperită cu pietre înnegrite miroșind a sulf, ci cu piele aurită cu iz de cerneală. Cărți. Mii de cărți însirate de-a lungul peretilor în diferite nuanțe de maro și albastru-închis, dezvăluind încă o dată educația și bogăția proprietarului lor.

Încăperea era enormă, întinzându-se probabil pe întreaga lungime a casei. Cum putea să aibă o persoană atât de multe cărți, darămite să le mai și citească?

Pentru plăcerea unui prinț

Dumnezeule! Se afla la mare ananghie. Nu numai că viscontele era probabil un om deștept, ci era și un om intelligent cu o grămadă de informații la îndemână. Alungă gândul acela neliniștitor. Era bărbat, la urma urmei, unul chiar studios, care nu cunoștea prea multe despre înalta societate, despre evenimentele actuale și despre... și retoricile unei femei. Cu siguranță, farmecul ei obișnuit și un zâmbet atrăgător aveau să fie de ajuns.

Asta dacă putea să-l găsească pe individul acesta afurisit. Biblioteca părea să fie goală. Închise ușa în urma ei mai tare decât și-ar fi dorit, și o voce baritonala profundă pluti până la ea din ceruri.

– Înțeleg că ai scăpat de sora lui Foxmoor.

Tresări, apoi ridică privirea și văzu un raft exact deasupra capului. Înaintând în încăpere, se întoarse și îl văzu chiar pe Dragon. Acesta se afla sus, într-o galerie mică, întinsă de-a lungul părții laterale a încăperii cu tavan înalt și care avea și mai multe rafturi de cărți. Spațele lui impresionant de lat era întors către ea, în timp ce el scotea un volum și îl deschidea cu o grijă aproape părintească.

Era singurul lucru îngrijit la el. Toate celelalte erau haotice: părul tuns neglijent, ce îi cădea fără eleganță peste guler, costumul pompos murdar de praf și cizmele zgâriate.

În plus, părea imens. Nu era de mirare că toată lumea credea zvonul că era într-adevăr fiul lui Prinny. Avea, cu siguranță, înălțimea și statura mare a acestuia, dar fără corpolență care îl chinuia pe Maiestatea Sa.

Uriașul cu părul vâlvoi se întoarse la raftul lui cu cărți, apoi se aplecă pe vine ca să ia altă carte, aflată mai jos, dându-i ocazia de a-i vedea spatele bine conturat și mușchii impresionanți ai coapselor scoși în evidență de pantalonii prost croiți. I se uscă gura. Chiar și ea putea aprecia silueta bine făcută a unui bărbat atunci când vedea una.

– Ei? întrebă el. Sora lui Foxmoor îi-a dat bătăi de cap? Am auzit că e genul de femeie dificilă.

Vorbele acelea o aduseră brusc cu picioarele pe pământ.

– Nu mai dificilă decât oricare lady evitată de un gentleman prost crescut.

El înțepeni, apoi se ridică pentru a o înfrunta. Ea trase aer în piept.

Până la urmă, nu era absolut deloc aşa cum se zvonea. Întai de toate, purta o barbă din cale afară de demodată. Maiestatea Sa mai degrabă și-ar fi mâncat unghiile decât să-și lase mustăți atât

Respede lungi. Însă prințului nu i-ar fi displăcut, cu siguranță, să fi avut trupul acestui bărbat – umerii cărnoși ai unui pugilist și pieptul vânjos, care se îngusta către o talie surprinzător de subțire. Până și gambele păreau să fie elegante, deși șoșetele lui...

Clipi și îl privi din nou. Șoșetele nu erau din aceeași pereche.

– Ați terminat? se răstă el.

Ea tresări.

– Ce să termin?

– Să mă analizezi.

La naiba, nu avusese intenția să se holbeze! Își ridică privirea către barba stufoasă a bărbatului.

– Nu mă puteți învinui din cauză că sunt curioasă. Puțini oameni apucă să vadă Castlemaine, cu atât mai puțin pe proprietar.

– Există un motiv pentru asta. Îi întoarse spatele pentru a pune carteala loc, pe raft. Acum, dacă mă scuzați...

– Cu siguranță, nu. Doresc să vă vorbesc.

El scoase alt volum.

– Așa frate, așa soră, după cum văd. Nu puteți accepta un refuz drept răspuns.

– Nu atunci când refuzul vine fără nici o explicație.

– Sunt ocupat. Aceasta ar trebui să fie o explicație destul de bună.

– Nu sunteți ocupat, sunteți un laș.

El se răsuci ca să o privească în față, încruntarea lui potopind-o cu o furie de dragon.

– Cum m-ați numit?

„Excelent, Regina! De ce nu îi arunci pur și simplu mănușa în față?”

Dar, naiba să îl ia de bărbat, chiar și stârnise mânia!

– Un laș. Sunteți perfect pregătit să îmi defăimăți familia în fața surorii dumneavoastră, dar ferească Dumnezeu să ne spuneti direct care vă sunt obiectiile.

Un răset răsună în bibliotecă.

– Credeți că îmi este teamă de dumneavoastră și de fratele dumneavoastră?

Enervarea ei crescu.

– Simon a spus că ați refuzat să discutați cu el.

– Știe foarte bine de ce prefer să comunic prin familia Iversley. Și dacă insistă să îmi ademenească sora...

– Să o ademenească? protestă ea. Fratele meu nu ar ademeni niciodată pe nimeni!

Pentru plăcerea unui prinț

– Atunci voi fi mai mult decât bucuros să-l întâlnesc față în față. Lord Draker o țintui cu privirea lui aspră. Așa că spuneți-i lui Foxmoor că sosirea surorii lui aici nu mă înduioșează deloc.

– El nici măcar nu știe că am venit. Nu mă aflu aici în locul lui. Sunt aici ca să o susțin pe Louisa.

Nu îi scăpă îmbunătățirea vagă de pe chipul lui.

– Louisa v-a trimis?

– A spus că nu ați asculta-o niciodată, din moment ce este atât de lipsită de experiență când vine vorba de înalta societate. Dar speră că veți asculta pe cineva care cunoaște aristocrația destul de bine încât să vă poată arăta care sunt avantajele unei alianțe între ea și fratele meu.

Mai ales că familia Iversley susținea refuzul lui Lord Draker de a-l lăsa pe Simon în preajma bietei fete.

Chipul lui se încruntă din nou.

– Louisa se înșală. Sunt hotărât.

– Ce ați putea avea împotriva lui Simon? Este unul dintre cei mai eligibili gentlemeni din Londra.

– Sunt sigur că este, zise el fluturând nerăbdător din mâna. Acum vă rog să mă scuzați, am treabă.

Regina nu era obișnuită să fie respinsă ori ignorată. Iar ca acel diavol nesuferit să facă asta era dincolo de orice imaginație.

– Nu plec până ce nu aud un motiv pentru refuzul dumneavoastră. Pentru că, fără îndoială, nu văd nici unul cu adevărat intemeiat.

– Normal.

O studie din cap până-n picioare, de la pălăria liliachie până la vârfurile pantofilor ei scumpi, din piele de căprioară. Regina putea jura că văzuse admirata scăpărând în privirea lui. Până în momentul în care el adăugă batjocoritor:

– Genul dumneavoastră niciodată nu vede.

Se crispă. Obosită să stea cu gâțul lungit către creatura aceea enervantă, se apropiie de scara ce ducea la galerie.

– Și care ar fi genul acesta?

– O lady de rang înalt, bogată și care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocrației.

Începu să urce scările înguste. Dacă el nu avea de gând să asculte, ea intenționa să urce în galerie și să-l facă să-o asculte.

– Sora dumitale este o lady de rang înalt, bogată și care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocrației.

— Va sta acolo doar până când își va găsi un soț decent. Îmi doresc pentru ea o viață mai bună decât aceea a unei persoane lipsite de importanță din înalta societate. O măsură cu o privire plină de dispreț. Genul care își petrece zilele întrebându-se ce culoare să aibă rochia de bal pe care o s-o poarte.

Presupunerea lui fățuș crescă și mai mult furia Reginei. Păși în galerie și se îndreptă spre el.

— Bănuiesc că ați preferat să se mărите cu un pustnic cu față acoperită de o barbă stufoasă, ca dumneata. Atunci își poate petrece toate zilele ascultându-l cum îi respinge categoric pe toți vizitatorii ei.

El îi aruncă o privire arzătoare. Dumnezeule, avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată în viața ei – un maroniu adânc, de culoarea coniacului, cu gene lungi, dese și cu o nuanță mai închisă decât părul.

Păcat că ochii aceia ardeau, vrând parcă să-i facă o gaură în țeastă.

— Mai bine aşa decât să și-o petreacă la cheremul lui Prinny și al celor de-o teapă cu el.

Brusc, ea înțelesă.

— Ah, nu sunteți de acord cu Simon din cauza prieteniei lui cu Măiestatea Sa. Nu dorîți ca sora Excelenței Voastre să se afle în preajma tatălui dumneavoastră după ce ați trecut prin atâtea chinuri ca să îl alungați de aici cu atâția ani în urmă.

— Bineînțeles că nu doresc asta, la naiba! Ba, mai mult...

Tăcu dintr-o dată. Încruntarea îi dispără, încrețindu-și suspicioș colțurile superbilor lui ochi.

— Vă dați seama că tocmai m-ați numit bastard.

— Ba nu!

— În ochii legii, tatăl meu a fost cel de-al cincilea viconte de Draker. Sî, din moment ce, în mod clar, nu v-ați referit la el...

O prinsese, la naiba! Domnii deștepti erau o mare bătaie de cap!

El continuă îngâmfat:

— Fiica unui duce ar trebui să știe că nu se cuvine să răspândească zvonuri obscene despre obârșia unui bărbat și să i le arunce direct în față. Își aşeză mâna pe balustrada galeriei. Dar, pe de altă parte, știm amândoi cât de subțire este fațada aceasta a manierelor pe care cei de teapa dumneavoastră pun atât de mult preț.

— Ascultă, bădăran imatur, mi-au ajuns ideile tale puerile despre mine și cei de teapa mea! Răsucindu-se pe călcăie, se îndreptă spre

Pentru plăcerea unui print

scară. Dacă vrei să-i obligi pe Simon și pe Louisa să se ascundă de tine, atunci eu nu am nimic împotriva. Cui îi pasă dacă sunt prinși într-o situație compromițătoare și târâtî într-un scandal? Pur și simplu, îi voi spune fratelui meu să își aranjeze întâlnirile secrete...

— Ajungel urlă el.

Ea se opri lângă scări, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

El veni în spatele ei.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Ah, nu, nu vă voi deranja cu asta, sunteți mult prea ocupat! Continuă să se îndrepte foarte încet spre scară. Este limpede că deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră prețios. Așa că îmi voi vedea de drum.

Ea deja ajunsese la scară când o prinse de braț și o întoarse cu față spre el.

— Nu înainte de a-mi spune ce se petrece, la naiba!

Reținându-și un zâmbet, îi înlătură mâna de pe brațul ei.

— Sunteți sigur că aveți timp de pierdut? spuse ea mieroasă. Nu știu dacă ar trebui să vă deranjez.

El înaintă, obligând-o să coboare pe scări.

— Insinuările cu privire la întâlnirile secrete ar fi bine să fie mai mult decât rodul imaginației dumneavoastră. Pentru că, dacă aveți impresia că o păcăleală meschină îmi va atrage atenția...

— Păcăleală? Cu siguranță, nu credeți că o femeie care își petrece timpul gândindu-se ce rochie de seară să poarte ar putea păcăli un domn intelligent ca dumneavoastră.

El înjură printre dinti.

„Așa îți trebuie, bădăranule!“ Fu atât de preocupată să se felicite în sinea ei încât nu fu atentă și păși greșit. Se împiedică și fu cât pe ce să cadă pe spate la podea când el o prinse de mijloc.

Rămaseră nemîșcați preț de o clipă, cu brațul lui lat pe spatele ei, ținând-o să nu cadă. Slavă Domnului că era puternic!

Și surprinzător de curat, cu tot cu șosetele lui desperecheate și aspectul neîngrijit. Un miros amețitor de colonie și săpun îi răscoli simțurile, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva el nu era chiar atât de bădăran cum părea.

Apoi el își coborî privirea acolo unde pelerina ei îmblănită era deschisă și îi lăsa la vedere corsajul decoltat, rămânând cu ochii ațințitî în acel loc.

Bărbații se holbau deseori la sănii ei, iar uneori Regina se folosea de acest lucru. Dar, din nu se știe ce motiv, privirea lui lungă o tulbură. Arăta ca și cum ar fi dorit să îi devoreze sănii, iar pe ea să o facă să îi placă să fie devorată.

Sânii i se înroșiră sub privirea lui, iar ea deschise gura pentru a-1 respinge, dar observă marginea cicatricei care urca deasupra bărbii până pe obraz. Auzise că avea o cicatrice, dar nimeni nu părea să știe cum o căptăse ori cât era de gravă. Barba lui grea o ascundea aproape complet, dar partea care se vedea părea destul de urâtă.

El își ridică ochii spre chipul ei. Observând unde era fixată privirea ei, se încruntă.

— Aveți grija pe unde mergeți, doamnă! Nu v-ați dori să cădeți de-a rostogolul.

Amenințarea lui subtilă îi dădu fiori pe șira spinării. La urma urmei, ce făcuse el de căptăse o cicatrice aşa îngrozitoare? Se cuturemă gândindu-se la asta.

Mutând-o de pe un braț pe celălalt, o ridică de parcă ar fi cântărit mai puțin decât nimic și o lăsă cu fermitate pe podea.

— Acum, Lady Regina, veți explica exact ce doriți să spuneti prin faptul că sora mea și fratele dumneavoastră au întâlniri secrete. Pentru că nu veți pleca nicăieri până ce nu o veți face.

Tunetul vocii lui adânci stârni un tremur ciudat în pântecul ei. Se părea că trezise un dragon adormit.

Iar acum trebuia să își dea seama cum să se descurce cu el.

Capitolul 2

Să nu ai niciodată incredere într-un bărbat Tânăr, fie el un domn sărac ori un gentleman cu titlu și avere, și să nu-l lași singur cu cea pe care o ai în grijă.

Domnișoara Cicely Tremaine, Însoțitoarea ideală

În vreme ce sora lui Foxmoor se îndrepta cu pași ușori către centrul bibliotecii, Marcus o urmă, încercând din greu să nu se holbeze la ea.

Pentru plăcerea unui print

Era imposibil. Femeia se mișca la fel de dulce ca o sonată și treceuse al naibii de multă vreme de când el nu mai ascultase una. Nu își putea lua ochii de la fundul ei frumos, acoperit, fără îndoială, cu ceea ce era ultima modă. Și-ar fi dat jumătate din avere ca să aibă fundul acela la modă așezat la el în poală. Să o aibă pe ea în poala lui, ca să atingă, să smulgă și să devoreze fiecare centimetru de muselină plisată cu parfum de miere.

Se încruntă. De parcă o femeie arrogată ca ea l-ar fi lăsat să se apropie la mai mult de zece pași. Chiar și după ce o salvase când fusese căt pe ce să cadă, ea îl privise ca și cum s-ar fi temut că el o putea silui chiar acolo.

Își dorise asta. Cine nu și-ar fi dorit, când sănii minunați ai unei femeii îi erau serviți astfel, rugându-l să se afunde și să se înfrunte?

Și să-și împrăștie creierii pe stânci. Nu putea fi o coincidență faptul că frumoasa soră a lui Foxmoor venise să se certe cu el, indiferent ce pretindea ea. Pentru a liniști un dragon, întotdeauna era trimisă o frumoasă Tânără virgină.

Dar virgină aceasta era mai curajoasă decât majoritatea. Puține domnișoare din înalta societate ar fi dat buzna direct în biblioteca lui, fără nici o introducere, mai ales având în vedere bârfele care circulau despre el. Iar femeia era destul de sofisticată încât înalta societate să o poreclească La Belle Dame Sans Merci – femeia fără milă –, după poemul lui Chaucer despre o frumusețe fără inimă.

Tocmai de aceea o trimisese fratele ei. Marcus trebuia să țină minte asta. La ea se refereau poetii când vorbeau despre moartea din dragoste.

Ea însemna necaz.

— Ei bine? se răsti el, disperat să o scoată pe afurisita femeie din biroul lui înainte ca aceasta să îl farmece. Ce-i cu toate aceste întâlniri secrete?

Ea se întoarse curajoasă cu față către el. Dumnezeule, de ce trebuia să fie blondă, marea lui slăbiciune? Cârlionții aurii care se iveau de sub pâlăria împodobită cu pene practic implorau să fie mângâiați, alintăți și...

La naiba cu Regina și cu cei fandosiți, de-o teapă cu ea! Nu avea nevoie de asta acum.

Regina îl privea cu un calm rece.

— Sora dumneavoastră și fratele meu sunt hotărâți să se vadă. Dacă nu veți fi de acord cu relația lor, se vor strecu prin spatele vigilenților ei tutori. Atunci, vor fi cu siguranță prinși într-o situație